

La Comédiathèque

Begin slecht, al goed

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Begin slecht, al goed

Jean-Pierre Martinez

Nederlandse vertaling en bewerking door de auteur

Al jaren wachten Frederieke en Alexander erop een kind te kunnen adopteren. Vandaag is de grote dag. Een medewerkster van de Raad voor de Kinderbescherming komt bij hen thuis om de stabiliteit van hun relatie, de ernst van hun adoptieplan en de omstandigheden waarin het kind terecht zou komen te beoordelen. Maar dan de ramp: Alexander is nergens te bekennen, en daardoor kan alles op losse schroeven komen te staan. Frederieke moet een manier vinden om deze delicate situatie op te lossen, terwijl er ook nog onverwacht een lekkage ontstaat. Tenzij juist de komst van de loodgieter een deel van de oplossing blijkt te zijn...

Personages

Frederieke, bijgenaamd Fred

Alexander, bijgenaamd Alex

Christel, bijgenaamd Chris

Janine

Wendy

Deze versie is geschreven voor een man en vier vrouwen. Met enkele kleine aanpassingen in de tekst is de rolverdeling naar geslacht echter zeer flexibel.

Mogelijke bezettingen zijn: 5V, 1M/4V, 2M/3V, 3M/2V.

Opvoeringsrechten

Voor iedere openbare opvoering van dit toneelstuk, zowel door een amateurgezelschap als door een professioneel gezelschap, is voorafgaande toestemming vereist.

Jean-Pierre Martinez is een Franse auteur en lid van de Franse SACD (*Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques*).

Nederland

In Nederland worden zijn opvoeringsrechten rechtstreeks door de SACD beheerd. Amateurgezelschappen en professionele gezelschappen dienen voor toestemming en informatie over de opvoeringsrechten contact op te nemen met de internationale afdeling van de SACD:

international@sacd.fr

België / Vlaanderen

In België worden zijn opvoeringsrechten beheerd door SACD België.

Amateurgezelschappen kunnen hun aanvraag voor opvoeringsrechten rechtstreeks online indienen via de website van SACD België:

www.sacd.be/nl

Professionele gezelschappen dienen rechtstreeks contact op te nemen met SACD België:

theatre@sacd.be

Bij problemen met een online aanvraag kunnen amateurgezelschappen eveneens via dit e-mailadres contact opnemen met SACD België.

Voor alle andere vragen kunt u rechtstreeks contact opnemen met de auteur via dit contactformulier :

[CONTACTFORMULIER](#)

Een artistiek-burgerlijke woonkamer in Amsterdam. Enkele moderne schilderijen staan los tegen de muur. Fred, beeldend kunstenaar, probeert nerveus enige orde te scheppen in een interieur dat zorgvuldig slordig is ingericht. Ze kijkt op haar horloge en vloekt binnensmonds. Met een vies gezicht dweilt ze de vloer en gooit de dweil daarna in een teil. Haar mobiele telefoon gaat. Ze neemt op.

Fred – Alex? Waar zit je in godsnaam? Ik heb je minstens drie berichten gestuurd! File? Op de A10? Wat doe je op de ring...? En vond je dit echt de juiste dag voor een casting in Hilversum, midden in de spits? Die mevrouw van de Raad voor de Kinderbescherming is hier over een halfuur! Je moet er absoluut zijn! We hebben maanden op dit gesprek gewacht! Adopteren is al ingewikkeld genoeg; als een van de twee toekomstige ouders er niet eens is, nemen ze ons dossier niet eens serieus... Dan neem je toch de trein of de metro! Ja, zoek het maar uit! Maar ik waarschuw je: als je me voor dit gesprek laat zitten, is het klaar tussen ons! *(De deurbel gaat.)* Nee toch... Is zij er nu al? *(Ze loopt naar de intercom om beneden open te doen, nog steeds met de telefoon in haar hand.)* O, nee, het is de loodgieter. De loodgieter! Ja, want alsof dat nog niet genoeg is, hebben we ook nog een lekkage in de woonkamer! Goed, ik hang op, ik moet de deur voor haar openmaken. Ja, doe wat je kunt...

Ze stopt haar telefoon weg en gaat even naar buiten om open te doen. Ze komt terug, voorafgegaan door de loodgieter. De loodgieter is een vrouw in een werkoverall, met een gereedschapskist in haar hand.

Fred – Ik had u nog niet zo vroeg verwacht...

Chris – Meestal klagen mensen juist dat we te laat zijn... *(Ze kijkt enigszins verbaasd de kamer rond.)* Woont u hier?

Fred – Ja, natuurlijk woon ik hier... Waar zou ik anders wonen?

Chris – Oké... Waar is het?

Fred wijst naar de onderkant van de achterwand.

Fred – Daar, midden in de woonkamer. Een complete overstroming! Ik heb de hoofdkraan dichtgedraaid, maar het lekt nog steeds. Ik heb er zolang een bak onder gezet...

Chris kijkt.

Chris – Ja, dat is logisch...

Fred – Logisch? Mijn woonkamer verandert in een zwembad en u vindt dat logisch?

Chris – Het is logisch dat het blijft lekken nadat u de hoofdkraan hebt dichtgedraaid. Dit is van de cv-installatie.

Fred – Sorry, maar ik heb op de Rietveld Academie gezeten, niet op een mbo-opleiding installatietechniek. Van cv-installaties heb ik dus werkelijk geen verstand...

Chris kijkt naar de schilderijen.

Chris – U bent kunstenaars...

Fred – Ik schilder in ieder geval... Of het ook kunst is, daar zijn de meningen nog over verdeeld. En mijn lekkage?

Chris – Dit is water uit de radiatoren. Het staat los van uw gewone waterleiding.

Fred – In gewone mensentaal?

Chris – Zolang er water in de cv-installatie zit, blijft het lekken.

Fred – En hoeveel liter zit daar ongeveer in?

Chris – Dat hangt af van het aantal radiatoren... Maar het kan makkelijk honderd liter zijn.

Fred – Goed... Maar u kunt het toch repareren?

Chris – We gaan het proberen...

Fred – Proberen...? Sorry, maar... bent u echt loodgieter? Ik bedoel, doet u dit beroepsmatig? Hebt u een diploma...?

Chris – Vraagt u dat omdat ik een vrouw ben?

Fred – Helemaal niet...

Chris – Geen zorgen, ik ben eraan gewend.

Een stilte.

Fred – Sorry, ik ben een beetje gespannen... Ik heb zo meteen een heel belangrijk gesprek en...

Chris – Ik heb eerst een mbo-kappersopleiding gedaan, maar daarna ben ik van richting veranderd...

Fred – Van seksuele geaardheid bedoelt u...?

Chris – Van beroep!

Fred – Natuurlijk...

Chris – Ik heb het vak in de praktijk geleerd, maar ik weet heus wat ik doe.

Fred – O ja, nu ben ik meteen helemaal gerustgesteld... En duurt het lang?

Chris – Even kijken... *(Ze onderzoekt de leiding terwijl Fred boven op haar vingers kijkt.)* Het is de pakking...

Fred – De pakking?

Chris – U weet ook niet wat een pakking is...

Fred – Dat hangt ervan af wat voor joint u bedoelt.

Chris – Hoe zal ik het uitleggen... Het is...

Fred – Laat maar. Ik wil alleen weten: is het ernstig?

Chris – Normaal gesproken niet... Maar deze leidingen zijn niet bepaald nieuw.

Fred – En?

Chris – Bij zo'n oude installatie is alles verroest. Je weet nooit of de moer ook afbreekt. Of de leiding zelf...

Fred – En als dat gebeurt?

Chris – Dan moet de hele cv-installatie eerst leeg voordat ik de leiding kan vervangen.

Fred – Leeg?

Chris – Aftappen, als u dat liever hoort.

Fred – Nee, daar heb ik nu echt geen tijd voor! Ik zei toch dat ik een belangrijke afspraak heb... En u zou bovendien pas over twee uur komen.

Chris – Een klant heeft afgezegd. En het reed lekker door op de ring...

Fred – Het reed lekker door op de A10?

Chris – Schoolvakantie...

Fred – Natuurlijk...

Chris – Ik kan morgen terugkomen als u dat liever hebt.

Fred – Nee, nee, ga maar door... Als u zegt dat het niet lang duurt. Met die bak midden in de woonkamer... *(Chris pakt haar gereedschap en buigt zich over de leiding.)* Een ogenblik... *(Fred pakt haar telefoon en belt.)* Alex? Hou je me voor de gek? De loodgieter zegt net dat je prima kunt doorrijden op de ring... O, nu staat het ineens vast? Ja hoor... Als je opschiet, kun je over een halfuur thuis zijn. Ik probeer haar wel bezig te houden tot je er bent... Ja, doe het onmogelijke maar... *(Fred buigt zich weer over Chris heen, die daar zichtbaar geïrriteerd van raakt.)* En? Hoe ligt de baby erbij?

Chris – Uw radiator heeft zijn vliezen al gebroken... Ik probeer de pakking langs natuurlijke weg eruit te krijgen, zodat we geen keizersnede nodig hebben.

Fred buigt zich nog verder voorover.

Fred – O ja... Dat ziet er niet best uit.

Chris – Kom niet te dichtbij. Er zit hier vlak naast een stopcontact en alles is kletsnat. Ik heb liever niet dat u geëlektrocuteerd wordt...

Fred – Geëlektrocuteerd...?

Chris – Uw elektrische installatie is trouwens ook niet van gisteren. Dit voldoet allang niet meer aan de normen. Kan behoorlijk gevaarlijk zijn.

Fred – Als u dat straks maar niet tegen die mevrouw van de Raad zegt...

Chris – Krijgt u bezoek van de politie?

Fred – Van de Raad voor de Kinderbescherming. Voor een adoptie.

Chris – O... Een adoptie.

Fred – En mijn man is er nog steeds niet...

Chris – Uw man...?

Fred – Ja, mijn man. Alex.

Chris – O ja... juist.

Fred – We wachten al drie jaar op dit gesprek...

Chris – Des te meer reden om vandaag niet geëlektrocuteerd te worden. Anders is dat arme kind straks alweer wees voordat het überhaupt geadopteerd is.

Fred – Dank u voor uw medeleven... Kan ik iets doen om te helpen?

Chris – Als u die bak die bijna overloopt even leeggooit en een droge dweil voor me haalt...

Fred gaat weg. Chris pakt onmiddellijk haar telefoon en belt.

Chris – Alex? Met Chris... Christel, weet je nog? Ja, precies, de loodgieter... Luister, je gaat lachen. Een klant belt me voor een lekkage, ik kom hier aan en raad eens: ik sta bij jou thuis... Bij jullie thuis. Je had niet verteld dat je getrouwd was. En al helemaal niet dat jullie een kind willen adopteren. Ja, het is nog steeds diezelfde radiator, maar volgens mij is dat niet echt het grootste probleem, vind je wel? Ik moet ophangen, ze komt terug... Ik wilde je alleen waarschuwen, zodat je niet straks thuiskomt en je vrouw aantreft met je minnares... Ja, ik weet zeker dat je wel weer een manier vindt om eronderuit te komen. *(Ze bergt haar telefoon op.)* Dat is tenslotte waar je het beste in bent.

Fred komt terug met de lege bak en een dweil.

Fred – Alstublieft...

Chris – Dank u.

Fred – Kan ik nog iets doen om het sneller te laten gaan?

Chris – Nee... *(Fred buigt zich opnieuw over de leiding.)* Nou ja, één ding. Als u niet voortdurend naar mijn handen wilt kijken. Daar word ik gek van.

Fred – O ja?

Chris – Vindt u het prettig als iemand op uw vingers kijkt terwijl u schildert?

Fred – Nee.

Chris – Nou, ik ook niet.

Fred – Ja, goed, maar een schilderij maken of een leiding repareren...

Chris – Natuurlijk...

Fred – Sorry, dat was ontzettend dom van me. U denkt natuurlijk: daar heb je weer zo'n kleinburgerlijk type dat zichzelf verheven voelt boven een simpele vakvrouw...

Chris – Ja, dat dacht ik inderdaad.

Fred – Terwijl de elementaire beleefdheid eigenlijk voorschrijft dat u het tegenovergestelde zegt...

Chris – Maar aangezien ik maar een eenvoudige vakvrouw zonder opvoeding ben, ken ik de regels van de elementaire beleefdheid niet.

Een stilte.

Fred – Volgens mij zijn wij verkeerd begonnen. Mijn schuld. Ik heb vandaag alle reden om gestrest te zijn. Zullen we gewoon opnieuw beginnen?

Chris – Goed.

Fred – Wat bezielt een vrouw eigenlijk om loodgieter te worden?

Chris – Geen idee... Misschien de voyeuristische kant ervan.

Fred – Voyeuristisch?

Chris – Je komt onverwacht bij een vreemde vrouw thuis, zoals vandaag. Je dringt haar privéleven binnen...

Fred (*geamuseerd*) – O ja?

Chris – 'Haar intimiteit binnendringen' is maar een manier van spreken. Haar privéleven, bedoel ik.

Fred – Dat hoor ik liever.

Chris – Mensen bellen ons volledig wanhopig op. Ze smeken of we zo snel mogelijk kunnen komen. En dan komen we in de meest geheime plekken van hun huis. De natte ruimtes, zoals dat heet: keuken, badkamer, toilet...

Fred – Als u het zo zegt klinkt het inderdaad behoorlijk erotisch.

Chris – Ik maak maar een grapje. Ook loodgieters kunnen gevoel voor humor hebben.

Fred – Natuurlijk... (*Haar telefoon gaat.*) Neem me niet kwalijk.

Chris – Gaat uw gang.

Fred loopt een stukje weg en neemt op.

Fred – Alex? Wat nu weer? Een ongeluk? Maar jij bent toch niet gewond? En die jongen op de scooter? In coma? Wat vreselijk! Heb je 112 gebeld...? Natuurlijk kun je hem daar niet zomaar langs de weg laten liggen. Maar je bent ook geen ambulancebroeder. Jij hoeft die jongen niet zelf te reanimeren. Natuurlijk is het niet jouw schuld. Maar ik had je gezegd vandaag helemaal niets af te spreken! Ach ja, ik weet het ook wel... Jij hebt dat kind nooit echt gewild. Goed, we praten er later over... (*Fred hangt woedend op.*) Ik weet niet eens of dat verhaal over dat ongeluk waar is.

Chris – Verzin je dat je een arme jongen op een scooter hebt aangereden en dat hij in coma ligt, alleen om onder je verantwoordelijkheden uit te komen...? Wat voor monster doet zoiets?

Fred – Misschien heeft hij het expres gedaan.

Chris – Expres...? Die jongen aanrijden bedoelt u?

Fred – Goed, duurt dit nog lang?

Chris – Ik zei het al. De schroefdraad zit volledig vast. Als ik forceer kan de boel afbreken, en dan... Ik heb er kruipolie op gedaan, maar dat moet even intrekken.

Fred – Natuurlijk moest dat juist vandaag gebeuren.

Chris – Het is uw dag niet, geloof ik.

Fred – Nee... Hebt u kinderen?

Chris – Ja, drie.

Fred – Drie! En... u wilt de kleinste niet kwijt?

Chris – Dat zou ik even aan mijn man moeten vragen. We zijn gescheiden.

Fred – Ik maak maar een grapje.

Chris – Ik ook, uiteraard.

De intercom gaat. Fred raakt in paniek.

Fred – Dit keer is zij het. *(Bij de intercom, buiten beeld.)* Ja, hallo! Vijfde verdieping. De lift is rechts in de hal... *(Ze komt ontzet terug.)* Rampzalig! Ze staat beneden en mijn man is er niet!

Chris – Misschien komt hij elk moment.

Fred – U begrijpt het niet. Er zijn zo weinig kinderen die geadopteerd kunnen worden. En stellen zoals wij...

Chris – Zoals u...?

Fred – Een acteur die vooral figurantenwerk doet... Een kunstschilder die nog nooit een doek heeft verkocht, behalve aan haar eigen moeder... Ik weet niet eens of ze ons een hond zouden toevertrouwen.

Chris – Misschien een goudvis.

Fred – Als ik alleen bij dit gesprek zit, kunnen we het vergeten. *(Ze krijgt een idee.)* Wilt u me een enorme dienst bewijzen?

Chris – Natuurlijk. Dan ga ik wel. Ik kom morgen terug, geen probleem.

Ze staat op.

Fred – Nee, juist niet. Blijf!

Chris – Goed, maar... hoe kan ik u helpen?

Fred pakt haar bij de schouders en kijkt haar indringend aan.

Fred – Wilt u mijn vrouw zijn?

Chris – Pardon?

Fred – Die medewerkster heeft mijn partner nog nooit gezien. En mijn man heet Alex. Alex kan toch net zo goed een afkorting van Alexandra zijn? Ze gaat echt niet meteen onze paspoorten controleren.

Chris – Als u het zegt...

Fred – Twee vrouwen mogen ook adopteren. Als ze in het dossier ziet dat mijn partner mannelijk is, zeggen we gewoon dat het een administratieve fout is.

Chris – U neemt me in de maling. Wat moet ik die vrouw in hemelsnaam vertellen?

Fred – Niets! U zegt dat u mijn vrouw bent, klaar.

Chris – Uw vrouw? Maar ik ben helemaal niet...

Fred – Lesbisch? Ik ook niet!

Chris – Ik ben ook geen actrice. U vraagt me uw partner te spelen. Dat kan ik helemaal niet. Als die vrouw ook maar een beetje slim is, heeft ze meteen door dat...

Fred – Het is nou ook weer geen Shakespeare. U improviseert gewoon. Hooguit een uurtje of twee.

Chris – Maar waarom zou ik dat eigenlijk doen?

Fred – Voor geld! Ik betaal u tien keer zoveel als u voor de lekkage zou rekenen.

Chris – U weet niet eens wat ik voor de lekkage zou rekenen.

Fred – Maakt niet uit, ik vertrouw u.

Chris – Eén advies dan: vertrouw nooit een loodgieter.

Fred – Nou?

Chris – Ik weet niet eens hoe u heet.

De deurbel gaat.

Fred – Frederieke. Zeg maar Fred. Dat klinkt vertrouwd. En u?

Chris – Chris.

Fred – Ook een afkorting neem ik aan.

Chris – Christel.

Fred – Vanaf nu heet u Alex.

Ze gaat openmaken.

Chris – Nee, wacht nou even!

Fred – Goedemiddag...

Wendy – Zeg maar Wendy, hoor.

Fred – Kom binnen, kom binnen... We zaten al op u te wachten.

Wendy komt binnen, gevolgd door Fred. De medewerkster van de Raad is nogal excentriek gekleed, een beetje alternatief, met een kruisje om haar hals. Ze werpt een snelle blik op de loodgieter in overall met gereedschap in de hand en kijkt daarna de kamer rond.

Wendy (tegen Chris) – Goedemiddag meneer...

Chris – Mevrouw, als u het niet erg vindt.

Wendy – O, pardon. Goedemiddag mevrouw.

Fred – Dit is Alex, mijn partner.

Wendy – Sorry, ik dacht dat u de loodgieter was, of zoiets.

Chris – Ja, dat gebeurt me vaker.

Fred – Alex probeert een klein probleem met de leidingen op te lossen.

Wendy – Zijn jullie aan het verbouwen?

Alex – Alleen een kleine lekkage.

Wendy – U kunt het water beter afsluiten.

Fred – Dat hebben we gedaan, maar het is de cv. Wist u dat daar meer dan honderd liter water in kan zitten?

Wendy – O ja?

Fred – Hoe dan ook, we hebben een loodgieter gebeld, maar u kent dat wel: nooit beschikbaar als je ze nodig hebt. Dus mijn vrouw heeft het maar zelf aangepakt, hè schat?

Chris – Eh... ja.

Fred – Ze heeft een overall gekocht, een waterpomptang, en hup.

Wendy – Een partner die kan klussen, dat is de droom van iedere vrouw, toch?

Chris – Dan neem ik aan dat uw man twee linkerhanden heeft?

Wendy – Ik ben alleenstaand.

Chris – O... juist.

Wendy – Helaas is op mijn leeftijd een man vinden nog moeilijker dan een loodgieter.

Chris – Dan kunt u misschien beter meteen met een loodgieter trouwen.

Wendy – Tja... De laatste loodgieter die bij mij kwam heeft me een vermogen gerekend, en de kraan lekt nog steeds.

Fred – Haar kraan...?

Wendy – De kraan die ze moest repareren!

Chris – O ja.

Wendy – Het was trouwens een vrouw. Grappig, ze leek een beetje op u.

Chris – Wat toevallig.

Wendy – Maar u bent geen loodgieter, toch?

Fred – Welnee. Mijn vrouw doet dit niet professioneel. Ze doet het voor haar plezier... Nou ja, alleen als het nodig is natuurlijk.

Wendy – Vrouwelijke loodgieters zie je nog steeds niet zo vaak. Hoe noem je dat eigenlijk? Een loodgietster?

Fred – Pardon?

Wendy – Een vrouw die loodgieter is. Zeg je dan loodgietster?

Chris – Alleen als u per se wilt horen dat ik een vrouw ben.

Wendy – Loodgietster... Dat klinkt alsof u de hele dag gesmolten lood staat te gieten.

Fred – Nu u het zegt, ja.

Wendy – Met die neiging om voor elk beroep een vrouwelijke vorm te verzinnen... Onder ons gezegd: we hebben de mannen al bijna alles afgenomen.

Chris – Soms zelfs hun vrouwen.

Wendy – Dan kunnen we ze de loodgieterij toch wel laten houden.

Fred – Zeker. Maar gaat u zitten, alstublieft.

Wendy – Dank u.

Wendy gaat zitten. Chris blijft wat verloren staan, zonder te weten wat ze moet doen.

Fred – Leg je gereedschap even neer en kom bij ons zitten, schat...

Chris – Eh... ja.

Fred – Wat kan ik u aanbieden? Thee? Koffie? Sap?

Wendy – Nou... Als u whisky hebt, graag puur.

Fred – Goed, ik zie dat u ook gevoel voor humor hebt. *(Een ongemakkelijke stilte. Wendy lacht helemaal niet.)* Whisky, prima... En jij, schat?

Chris – Dan doe ik met mevrouw mee. Ik kan wel een opkikkertje gebruiken.

Fred – Mijn vrouw maakt natuurlijk een grapje... *(Tegen Chris.)* Een sapje, net als ik?

Fred gaat weg. Een ongemakkelijke stilte. Chris weet niet wat ze moet doen of zeggen.

Wendy – Dus u bent klaar om aan dit grote avontuur te beginnen?

Chris – Welk avontuur...?

Wendy – De adoptie!

Chris – O ja, natuurlijk.

Wendy – U hebt nog nooit eerder geadopteerd, begreep ik.

Chris – Nee... Behalve een kat, een paar jaar geleden.

Wendy – En hoe gaat het met hem?

Chris – Hij is dood.

Wendy – Dood?

Chris – Nee, maar... Hij is niet mishandeld of zo. Hij is gewoon van ouderdom gestorven. Het is lang geleden. Toen we hem kregen was hij al een paar jaar oud. En katten leven nu eenmaal niet zo lang als...

Wendy – Kinderen.

Fred komt terug met drie glazen en een fles whisky op een dienblad.

Fred – Zo... Whisky voor u. Puur, zoals u vroeg.

Wendy – Straks denkt u nog dat ik alcoholist ben.

Fred – Welnee. Ik drink zelf ook weleens een whisky. Als ik me niet zo goed voel... En voor jou een sapje, schat. Biologisch.

Chris – Dank je.

Fred – Hebben jullie al een beetje kennisgemaakt?

Wendy – Ja, Alex vertelde over die arme kat die jullie geadopteerd hadden.

Fred – Een kat...?

Chris – Dat was... voordat wij elkaar kenden.

Fred – Gek, daar heb je me nooit iets over verteld. (*Herstelt zich.*) Daarover, bedoel ik.

Chris – Het is een pijnlijke herinnering.

Wendy (*meelevend*) – Het arme beestje is gestorven.

Fred – Mijn god, wat verschrikkelijk.

Chris – Tja, uiteindelijk gaan we allemaal een keer dood, toch? Zelfs kinderen... Ik bedoel: kinderen die oud zijn geworden.

Fred – Goed, proost dan.

Wendy – Op jullie mooie plan.

Wendy drinkt haar whisky in één teug leeg, tot lichte verbazing van de andere twee, die nauwelijks aan hun glas nippen. Beleefde glimlachjes en een ongemakkelijke stilte.

Chris – Lekker, dat grapefruitsap, maar het smaakt een beetje vreemd, vindt u niet? Zal wel komen doordat het biologisch is.

Fred – Het is ananassap.

Chris – O ja, dat komt vast door de kat. (*Herstelt zich.*) Door dat...

Fred – Sinds Alex corona heeft gehad, proeft ze bijna niets meer.

Wendy – Echt?

Fred – U hoeft maar te kijken hoe ze zich kleedt. Alex, je ontvangt toch geen bezoek in zo'n outfit...

Chris – Ik ben nu in werkkleren, anders...

Fred – O ja, natuurlijk, die lekkage.

Wendy – Nee hoor, die overall staat u prima.

Chris – Dank u.

Wendy – En als u niet... loodgietert, wat doet u dan voor werk, Alex?

Chris – Ja... *(Kijkt naar Fred.)* Wat doe ik eigenlijk?

Fred – Mijn vrouw is actrice.

Wendy – Echt? Wat interessant.

Chris – Ach, het is ook maar gewoon werk.

Wendy – Daarom kwam uw gezicht me bekend voor. Ik heb u vast op tv gezien. Speelde u niet in die volkomen idiote dagelijkse soap op RTL 4?

Fred – U vergist zich waarschijnlijk. Mijn vrouw doet vooral theater. Avant-gardetheater.

Chris – Het soort theater waar niemand naartoe gaat.

Fred – Behalve vrienden van de acteurs, als ze gratis kaartjes krijgen.

Wendy – Theater... Ik ga bijna nooit. De laatste keer ben ik in slaap gevallen.

Chris – Begrijpelijk. Ik ook weleens. Nou ja... Ik speelde ooit in zo'n saaie voorstelling dat ik midden in de tweede akte op het toneel in slaap viel. En omdat ik nogal snurk, moest een tegenspeelster me een klap geven om me wakker te krijgen.

Wendy – Echt waar?

Fred – Nog een whisky?

Wendy – Dat is eigenlijk niet verstandig... maar graag.

Fred schenkt Wendy opnieuw in. Wendy drinkt ook dit glas in één teug leeg.

Wendy – En u, mevrouw? Wat doet u voor werk?

Fred – Ik ben kunstschilder.

Wendy kijkt om zich heen.

Wendy – O ja? Dat is... moderne kunst.

Chris – Ieder op ons eigen terrein zijn we allebei avant-garde kunstenaars.

Wendy – Heel goed... En verkoopt het een beetje?

Fred – Tja... Het is nooit gemakkelijk om iets nieuws geaccepteerd te krijgen.

Chris – Van Gogh heeft tijdens zijn leven ook bijna niets verkocht, en nu zijn zijn schilderijen miljoenen waard.

Wendy – Ja... maar hij stierf wel straatarm.

Chris – Gelukkig had hij geen kinderen.

Fred – Nee, maar ik voel dat het begint te lopen. Excuseer trouwens de rommel. Ik bereid een belangrijke tentoonstelling voor. Ik heb gewoon geen tijd om me met het huishouden bezig te houden.

Wendy – Maar u denkt wel tijd te hebben voor een kind.

Fred slikt.

Fred – U hebt gelijk. Ik zal waarschijnlijk wat minder moeten werken.

Chris – Dat zeg ik haar ook voortdurend.

Fred – Maar ik sta er niet alleen voor. We adopteren dit kind samen, toch? Jij bent er ook.

Chris – Natuurlijk.

Wendy – Ik wil jullie ook geen valse hoop geven. De procedure staat nog maar aan het begin. Jullie zullen geduld moeten hebben.

Fred – Dat weten we.

Chris – Absoluut. Als het lukt, mooi. En als het niet lukt... dan was het kennelijk niet ons karma.

Wendy kijkt hen een moment zwijgend aan.

Wendy – Onder ons gezegd... Ik zal u iets verklappen. Ik doe dit werk al meer dan twintig jaar, en mijn intuïtie laat me zelden in de steek. Ik heb het gevoel dat ik naar een heel hecht stel kijk.

Chris – Echt?

Wendy – Jullie zijn heel verschillend en tegelijk heel aanvullend. Achter die kleine ruzietjes die ieder stel heeft, voel je meteen een grote verbondenheid. Heb ik het mis?

Fred – Volgens mij hebt u ons volledig door. Nietwaar, schat?

Ze buigt zich naar de verraste Chris toe en kust haar op de mond.

Wendy – Een stabiele relatie en evenwichtige ouders zijn de basis voor een harmonieus gezin. Zeker bij adoptie.

Fred – We denken daar precies hetzelfde over.

Chris – Precies.

Wendy – Een adoptie is voor een gezin een beetje als... een orgaantransplantatie voor een patiënt.

Fred – Zo zou ik het zelf niet hebben gezegd, maar zo voelt het inderdaad ook. Toch, schat?

Chris – Ja... Ik had het alleen nog niet gezien als een soort laatste redmiddel.

Wendy – Hoe dan ook, om de transplantatie te laten slagen en afstoting te voorkomen, moet het adoptiegezin kerngezond zijn. Het is mijn taak dat te beoordelen.

Chris – En u vindt dus dat wij een stabiel stel lijken?

Wendy – Een heel hecht stel, ja. Maar dan moet nog blijken of jullie ook ouders kunnen worden. Een kind verandert alles, of het nu biologisch van jullie is of geadopteerd. Van twee naar drie gaan is meer dan een rekensom.

Fred – Daar zijn we ons volledig van bewust.

Ze zoekt instemming bij Chris, die intussen op haar telefoon kijkt.

Chris – Absoluut.

Wendy – U weet ook dat er maar heel weinig kinderen beschikbaar zijn voor adoptie.

Chris – Ja... Net als bij orgaandonatie, neem ik aan. Eerst moet er iemand doodgaan en dan moet wat hij achterlaat nog een beetje bruikbaar zijn.

Wendy – En jullie staan misschien niet bovenaan de lijst.

Fred – Dat begrijp ik.

Wendy – Dus jullie zullen niet te kieskeurig moeten zijn.

Fred – Natuurlijk niet.

Een stilte.

Chris – Maar wat bedoelt u precies met niet te kieskeurig?

Wendy – Als jullie per se een blonde baby met blauwe ogen willen...

Fred – Nee hoor, we zijn niet racistisch.

Chris – Kleur maakt ons niets uit. Als hij maar in goede staat is. Ik bedoel: gezond.

Wendy – En de leeftijd?

Chris – De leeftijd?

Wendy – Als het niet meer echt een baby is...

Chris – Een oude baby, bedoelt u?

Fred – Prima. Geen enkel probleem.

Chris – Als hij al zindelijk is hoeven we in elk geval geen luiers te verschonen.

Fred – Maar als u zegt geen baby meer... over welke leeftijd hebben we het dan?

Wendy – Vijf jaar bijvoorbeeld.

Fred – Vijf jaar is prima.

Wendy – Het kan ook tien of twaalf zijn.

Chris – O, dat is wel wat anders.

Fred – Nee hoor, ook dat is geen probleem.

Chris – Als het maar wel een kind blijft. We gaan natuurlijk geen bejaarde adopteren, hè schat?

Een ongemakkelijke stilte. De deurbel gaat. Fred reageert niet.

Wendy – Gaat u niet openmaken?

Fred – Werd er gebeld?

De bel gaat opnieuw.

Chris – Volgens mij wel.

Fred – Ik verwacht niemand. Geen idee wie dat kan zijn.

Wendy – U zei toch dat de loodgieter nog zou komen?

Chris – O ja, natuurlijk... de loodgieter.

Wendy – In elk geval is het iemand die beneden binnen kon komen.

Chris – Ga jij maar kijken, schat.

Fred – Excuseer me even.

Ze gaat weg.

Janine *(buiten beeld)* – Hallo, hallo! Wat kijk jij moeilijk.

Fred *(buiten beeld)* – Mam? Wat doe jij hier? Is er iets?

Fred komt terug met Janine, die een donkere zonnebril draagt en naar voren loopt zonder de twee anderen te zien.

Janine – Nee hoor, ik was toevallig in de buurt. Ik moet naar de oogarts. Ik heb bijna een jaar op die afspraak gewacht, dus die kan ik maar beter niet missen.

Fred – Waarom draag je zo'n donkere bril?

Janine – Ik zag al niet veel, en gisteren heb ik ook nog mijn gewone bril gebroken. Dus ik heb deze zonnebril opgezet, maar de glazen zijn totaal niet goed voor mijn ogen. Als dit zo doorgaat heb ik straks een witte stok en een blindengeleidehond nodig.

Fred – Je had van tevoren moeten bellen. Dit komt echt heel slecht uit.

Janine – Ik was veel te vroeg, dus ik dacht... *(Ze draait zich om en ziet de anderen.)* O, sorry, je bent niet alleen.

Fred – Wendy, dit is mijn moeder.

Wendy – Aangenaam, mevrouw.

Janine – Excuseer me, ik wilde niet storen.

Wendy – Helemaal niet. Ik vind het juist fijn om de toekomstige oma te ontmoeten.

Janine – Toekomstige oma? Ben je zwanger?

Fred – Nee mam. Mevrouw is van de Raad voor de Kinderbescherming. Alex en ik zijn bezig met een adoptieprocedure.

Janine – Adoptie? Daar heb je me nooit iets over verteld.

Chris – We wilden wachten tot het zekerder was.

Fred – Het spijt me echt. Mijn moeder komt normaal nooit onaangekondigd langs.

Wendy – Nee hoor, juist goed. Zo ontmoet ik uw moeder ook. *(Tegen Chris.)* En die van u trouwens.

Chris – Die van mij is gelukkig dood... Ik bedoel: helaas zult u haar niet meer kunnen ontmoeten.

Janine – En wie is dat dan?

Fred – Mam, dat is Alex.

Janine – Alex? Maar...

Fred – Het komt door die overall. Zo ben je Alex niet gewend.

Janine – Alex? Ben jij het echt?

Chris – Natuurlijk, schoonmama. Ik heb ook een ander kapsel. Daar zal het aan liggen.

Janine – Schoonmama? Sinds wanneer noem jij me zo? Ik herken je echt totaal niet.

Fred – Dan werd het inderdaad hoog tijd voor de oogarts. *(Tegen Wendy.)* Ze is zo bijziend als een mol.

Janine – En zijn stem is ook anders.

Fred *(tegen Wendy)* – Excuseer haar. Ze heeft soms van die momenten.

Wendy – Ik ken het. Mijn moeder begon ook een beetje...

Janine – Ik ben niet dement, hoor.

Fred – Ga zitten, mam. Nu je er toch bent.

Janine gaat enigszins verdwaasd zitten.

Chris – We schenken u wel een whisky in.

Janine – Whisky? Ik ben toch geen alcoholist. Je weet dat ik nooit drink.

Fred – Dan ananassap.

Fred schenkt haar moeder in.

Chris – Dus u zei dat we niet te kieskeurig moesten zijn met de waar, en dat niet alle opties beschikbaar waren omdat de voorraad beperkt is...

Wendy – Wat we op dit moment relatief veel zien, zijn kinderen die uit Syrië terugkomen.

Fred – Uit Syrië?

Wendy – Kinderen die in kampen zijn opgegroeid en van wie de ouders zijn overleden.

Janine – Wat verschrikkelijk.

Wendy haalt een foto tevoorschijn en laat die zien.

Wendy – Kijk, deze jongen is net terug. Hij is ongeveer tien.

Fred – Hij ziet eruit als twintig.

Chris – Hij heeft al een beetje baard, toch?

Wendy – Wie zal het zeggen. Van zulke kinderen weten we vaak niet precies wanneer ze geboren zijn.

Janine – En dus... zijn ze moslim, neem ik aan.

Wendy – Nou, reken maar. Met zulke ouders...

Janine – Jullie gaan toch geen moslim adopteren?

Fred – Waarom niet? Mam, voor ons speelt religie geen enkele rol.

Chris – We geloven zelf nergens in, dus moslim, joods, orthodox of boeddhistisch... Voor ons maakt het geen verschil. Toch, schat?

Janine bekijkt de foto nog eens.

Janine – Maar hij spreekt wel Nederlands, toch?

Wendy – Dat zou ik moeten nakijken. Maar op die leeftijd leren kinderen snel.

Chris – Zeker. Al hangt het er natuurlijk vanaf welke leeftijd we bedoelen.

Wendy – Zou hij jullie kunnen interesseren?

Fred – Tja... Als u niets anders hebt.

Chris – We moeten ernaar kijken.

Er wordt opnieuw gebeld.

Fred – Kunnen we nou nooit vijf minuten rust hebben?

Chris – Dit keer zal het de loodgieter wel zijn.

Fred – De loodgieter? Ik denk het niet. Hij belde dat hij een kleine aanrijding had gehad.

Wendy – Toch niets ernstigs?

Fred – Nee... Hij heeft een jongen op een scooter aangereden. Ik bedoel, met de loodgieter zelf is niets aan de hand... en die jongen is niet dood.

Chris – Alleen in coma.

Er wordt opnieuw gebeld.

Janine – Misschien moet iemand even kijken wie het is.

Fred – Ik ga al.

Fred gaat weg.

Janine – Met al die toestanden moet ik mijn eigen afspraak niet vergeten.

Chris – Voelt u zich vooral niet verplicht te blijven, schoonmama.

Janine kijkt op haar horloge.

Janine – Nee hoor, ik heb nog tijd genoeg.

Fred (*buiten beeld*) – Jij?

Alex (*buiten beeld*) – Ja, natuurlijk ik. Wie anders?

Fred (*buiten beeld*) – Ik had je niet meer verwacht. Je zei toch dat...

Alex (*buiten beeld*) – Ik ben toch niet al te laat?

Alex komt binnen, gevolgd door Fred.

Janine – En wie is die dan weer?

Fred – De loodgieter, mam.

Alex – Pardon?

Janine – De loodgieter? Weet je dat zeker? Hij lijkt op Alex.

Fred – Zou jij niet naar je afspraak gaan?

Janine – Mijn afspraak? Die is pas over een uur!

Fred – En die jongen? Gaat het goed met hem? Redt hij het?

Alex – Ze hebben hem naar het ziekenhuis gebracht voor onderzoek.

Chris – Dus dat verhaal over dat ongeluk was waar?

Alex – Natuurlijk!

Chris – U weet hoe vakkundig zij zijn. Ze verzinnen alles om een afspraak af te zeggen. En u hebt uw gereedschap niet bij u?

Alex – Mijn gereedschap...?

Fred – Ik snap het al. Dat lag in uw busje dat beschadigd is geraakt.

Chris – Geen probleem. We hebben hier genoeg. Pak mijn gereedschap maar.

Fred – Hierheen.

Fred geeft Alex een teken dat hij mee moet spelen. Hij doet dat onhandig en neemt het gereedschap van Chris aan.

Alex – Dank u.

Alex doet alsof hij zich over de lekkage buigt.

Chris (tegen Alex) – Doet u vooral alsof wij er niet zijn.

Fred – Maar als u iets nodig hebt...

Chris – Dus als ik het goed begrijp stelt u voor dat wij een jihadist adopteren...

Alex kijkt geschrokken op.

Wendy – Het blijft een kind, ondanks alles.

Chris – Met baard.

Wendy – Ik zei toch dat jullie niet te kieskeurig moesten zijn.

Wendy's telefoon gaat. Ze neemt op.

Wendy – Hallo? Ja, met mij... (Tegen de anderen.) Excuseer me even.

Ze gaat weg.

Alex – Wat gebeurt hier in hemelsnaam?

Fred – Ik leg het later uit. Dit is echt niet het moment. Ze kan elk moment terugkomen.

Alex (over Chris) – En... met haar heb jij nu besloten een kind te adopteren?

Fred – Wat moest ik dan? Jij was er niet, dus zij heeft je plaats ingenomen.

Chris – Wie weg is, is gezien, zeggen ze toch?

Janine – Ik snap het niet. Dat is de loodgieter en jij tutoyeert hem?

Fred – Met die oude leidingen van mij heb ik zo vaak lekkage dat we inmiddels vrienden zijn.

Alex – Goed... En wat moet ik nu precies doen?

Fred – Voorlopig figureren. Dat is tenslotte je vak. Want als acteur, tussen ons gezegd...

Alex – Als we zo gaan beginnen...

Janine – Maar wie is dan de loodgieter?

Fred – Ben jij er nog steeds? Jij had toch ook een belangrijke afspraak?

Alex – Laat je moeder erbuiten.

Fred – Als jij op tijd was geweest, zaten we niet in deze situatie.

Alex – Ik heb een ongeluk gehad! Ik heb bijna iemand doodgereden!

Janine – Heeft hij iemand doodgereden?

Wendy komt terug en kijkt bezorgd.

Fred – Is er iets?

Wendy – Het gaat over het kind waar ik het net over had.

Fred – Ja...?

Wendy – Tot er duidelijkheid is over zijn toekomst verblijft hij in een katholiek kinderhuis net buiten Amsterdam, geleid door zusters.

Alex – En?

Wendy is verbaasd dat de vermeende loodgieter die vraag stelt.

Wendy – Hij is weggelopen.

Fred – O mijn god.

Wendy – Ze vinden hem wel terug. Geen zorgen. Uiteindelijk vinden ze ze altijd.

Chris – Weggelopen... Dat belooft nog wat.

Wendy – Dit zijn kwetsbare kinderen, vaak behoorlijk getraumatiseerd. Juist daarom hebben ze een stabiel gezin nodig, zoals dat van jullie.

Alex – Een stabiel gezin, ja hoor.

Fred – Niemand vroeg u iets. Repareer die lekkage maar.

Alex werpt haar een vernietigende blik toe en buigt zich weer zogenaamd over de leiding.

Chris – Voor zover ik kon zien moet de pakking vervangen worden. Maar u bent de vakman.

Fred – Een kind van tien kan toch niet ver komen.

Wendy – Dat weet ik nog zo net niet. Hij heeft een scooter gestolen.

Alex – Een scooter? Op zijn tiende?

Wendy – Ik zei toch dat hij ouder lijkt. *(Haar telefoon gaat opnieuw.)* Excuseer me, weer een telefoontje.

Ze gaat weg.

Alex – Wat is dit voor krankzinnig verhaal? Jij wilt dat we een mogelijk volwassen delinquent adopteren... wiens ouders waarschijnlijk terroristen waren? Ik heb hier toch ook nog iets over te zeggen?

Janine – Ga jij een kind adopteren met de loodgieter?

Alex – Ja, jij hebt me snel vervangen.

Fred – Jij was er niet. Ik moest improviseren.

Alex – En de loodgieter? Die vindt het prima om dit toneelstukje mee te spelen?

Chris – Hé, rustig aan. Ik deed dit alleen om te helpen. Als dit de dank is, ben ik weg.
Ze wil vertrekken, maar Fred houdt haar bijna smekend tegen.

Fred – Alsjeblieft, blijf nog even.

Chris – Als ik me ook nog moet laten afblaffen...

Alex – Als u wilt ga ik wel. Dan laat ik jullie gezellig met z'n allen achter.
Wendy komt terug.

Wendy – Ze hebben hem gevonden.

Fred – En?

Wendy – Hij ligt op de spoedeisende hulp. Hij is aangereden door een automobilist.

Alex (ongerust) – En u zei dat hij op een scooter reed?

Janine – Maar hij leeft toch?

Wendy – Ja, maar we weten nog niet of hij blijvend letsel heeft.

Chris – Ja, nee, dit wordt wel heel veel.

Fred – En... hebt u misschien nog andere kinderen voor ons?

Wendy – Sorry. Op dit moment is dit het enige dossier dat ik voor jullie heb.
Stilte.

Janine – Ik zeg het maar meteen: ik sta niet te springen om oma te worden.
Iedereen kijkt haar aan.

Wendy – Echt niet?

Janine – Omdat mijn dochter geen kinderen kon krijgen dacht ik altijd: dan hoef ik tenminste niet met kleinkinderen opgezadeld te worden.

Chris – Ieder zijn troost.

Fred – Dat heb je me nooit gezegd.

Janine – Ik heb nu eenmaal een ingewikkelde verhouding met moederschap.

Fred – Dat was me opgevallen.

Janine – Dus oma worden... Zeker als mijn kleinzoon geadopteerd is en meteen uit de jeugdzorg komt.

Fred – Bedankt voor je steun, mam. Dat zal vast enorm helpen.

Janine – Ik wil gewoon van mijn pensioen genieten, begrijpt u.

Wendy – Heel begrijpelijk.

Janine – Reken in ieder geval niet op mij als oppas.

Chris – Dat probleem hebt u misschien niet eens, als hij al een puber met een baard is.

Fred (*tegen Wendy*) – Ik zal u zijn kamer laten zien.

Chris – Dan moeten jullie misschien wel een groter bed kopen.

Fred – Ga je mee, mam?

Fred gaat weg, gevolgd door Wendy en Janine.

Alex – Wat doe jij hier eigenlijk nog?

Chris – Ik ben loodgieter, weet je nog. Mensen bellen, ik kom. Zo hebben wij elkaar toch ook leren kennen? Jij belde me voor een lekkage.

Alex – Ja... Dezezelfde leiding zelfs. En hij lekt nog steeds.

Chris – Je leidingen zijn net zo oud als dit pand. Verwachtte je soms tien jaar garantie?

Alex – Dus dit is echt toeval? Geen opgezet plan?

Chris – Ik herkende het gebouw toen ik aankwam, maar ik wist niet dat ik bij jou terechtkwam. Pas binnen herkende ik die schilderijen. Jij had gezegd dat ze van jou waren.

Alex – Maar je hebt haar niet verteld dat wij elkaar kennen, toch?

Chris – Nee, maak je geen zorgen.

Alex – Goed... Dan moet ik je zeker bedanken.

Chris – Omdat ik je vrouw niet heb verteld dat je met de loodgieter naar bed bent geweest?

Alex – Dat ook. En omdat je dit spelletje met die vrouw van de Raad hebt meegespeeld.

Chris – Het is ook wel een bizarre situatie. Je minnares die bij je eigen vrouw jouw plek inneemt.

Alex – Trouwens... Volgens mij heb ik dit gesprek niet helemaal per ongeluk gemist.

Chris – O ja?

Alex – Ik ben niet klaar om vader te worden. Al helemaal niet van een puber die door islamisten is opgevoed.

Chris – Dus wat ga je doen? Wegrennen, zoals altijd?

Alex – Ik weet het niet.

Chris – Verlaat haar in ieder geval niet voor mij. Ik heb je nooit iets gevraagd. En nu ik je vrouw ken... vind ik haar eigenlijk best grappig. Op haar manier. In elk geval grappiger dan jij.

Alex – Als je het wilt overnemen, ga je gang. Jullie lijken het uitstekend met elkaar te kunnen vinden. En die medewerkster heeft jou al helemaal geadopteerd.

Chris – Goed, hoe gaat het met de lekkage?

Alex – Heel grappig.

Chris draait twee keer aan de sleutel.

Chris – Klaar. Ik hoefde de pakking niet eens te vervangen. Alleen de moer zat een beetje los.

Alex – Dan kun je nu wel gaan. Voor die adoptie ziet het er toch slecht uit.

Chris – Gaan? Ben je gek? Ik begin me net te vermaken.

Alex – O ja? Kom dan even mee. Als het toch mislukt, kunnen we er net zo goed nog wat lol aan beleven.

Ze gaan weg. Wendy en Janine komen terug.

Janine – U hebt toch een bijzonder beroep.

Wendy – Ja. Ook na al die jaren wen je nooit aan menselijke ellende. Weeskinderen zijn ook gewoon kinderen.

Janine – Zeker. Elk kind is eigenlijk een potentiële wees.

Wendy – Je kunt zelfs zeggen dat ieder kind voorbestemd is om ooit wees te worden.

Janine – Grappig eigenlijk. Vanaf welke leeftijd heet iemand zonder ouders officieel geen wees meer?

Wendy – Dat klinkt als een eindexamenvraag filosofie.

Janine – Ik ben gepensioneerd lerares.

Wendy – Uw leerlingen zullen u vast enorm missen.

Janine – Nou, ik mis hen in elk geval niet.

Wendy – Kom nou. Ik weet zeker dat u diep vanbinnen dol bent op kinderen en blij zou zijn met kleinkinderen.

Janine – Voor een leraar zijn kinderen thuis een beetje alsof je je werk mee naar huis neemt.

Wendy – Voor mij wordt dit in elk geval mijn laatste dossier.

Janine – Gaat u ook met pensioen?

Wendy – Zo zou je het kunnen noemen. Ik heb besloten me terug te trekken in een klooster.

Janine – Een klooster? Bestaat dat nog?

Wendy – Het klooster van Sint-Maria-Johanna, in het Zuid-Limburgse Heuvelland, bij Valkenburg.

Janine – Sint-Maria-Johanna? Nooit van gehoord.

Wendy – Ik leg geen geloften af, maar de zusters nemen me op voor een geestelijke retraite. Ik ga helpen in de kloosterwinkel. Ze maken daar een heel bekend elixer van kruiden uit de streek.

Janine – In Zuid-Limburg? Dat klinkt bijna als vakantie.

Wendy – Maar eerst wil ik zo graag deze laatste plaatsing tot een goed einde brengen.

Janine – Zodat u het gevoel hebt dat uw werk erop zit.

Wendy – Als dat gelukt is, kan ik me eindelijk uit de wereld terugtrekken om voor mijn zonden te boeten.

Janine – Uw zonden?

Wendy – Een triest verhaal. Tot nu toe heb ik het alleen aan mijn biechtvader verteld.

Janine – Ik wou dat ik ook steun uit het geloof kon halen. Helaas geloof ik nergens in.

Wendy – Niemand wil dit kind. Terwijl het niet zijn schuld is dat zijn ouders verkeerde keuzes hebben gemaakt. Mensen denken meteen dat hij met een bomgordel hun woonkamer binnenkomt.

Janine – Tja... Ik geef toe dat je er wel even over nadenkt.

Wendy – Kunt u me zeggen waar ik iets sterks kan vinden? Ik heb even een opkikker nodig.

Janine – De keuken is aan het eind van de gang. Volgens mij staat er rum in het kastje boven de gootsteen.

Wendy – Dank u.

Janine – Ik zei boven, hè, niet eronder. Niet verwarren met bleekmiddel of gootsteenontstopper.

Fred komt terug.

Fred – Waar is ze?

Janine – Een mojito voor zichzelf maken.

Fred – Ze tikt behoorlijk door, ja.

Janine – Vind je het niet erg dat je je moeder voor seniel laat doorgaan?

Fred – Sorry. Ik had geen tijd om iets uit te leggen. Maar ik denk dat het er slecht voorstaat met die adoptie. Heb jij met haar gepraat?

Janine – Ze draagt een zwaar geheim met zich mee.

Fred – O ja?

Stilte.

Janine – Ik trouwens ook.

Fred – Wat?

Janine – Ik wil het je al jaren vertellen.

Fred – En je dacht: vandaag is een uitstekend moment.

Janine – Daarom kwam ik onaangekondigd langs. Ik wil eindelijk die last kwijt die ik al die jaren met me meedraag.

Fred – Je moet echt stoppen met die middagssoaps, mam. Je praat alsof je zelf in zo'n slechte serie meespeelt.

Janine – Het is niet makkelijk om te zeggen.

Fred – Probeer het maar. Maar graag een beetje snel.

Janine – Ik heb je altijd verteld dat ik niet wist wie je vader was, omdat jij het resultaat was van een avontuurtje van één nacht.

Fred – Ja. En?

Janine – Dat klopt niet helemaal.

Fred – Ik snap het. Mijn vader is eigenlijk een buitenaards wezen dat beloofd heeft me ooit met zijn vliegende schotel naar zijn planeet terug te halen. Zoiets?

Janine – Ik vrees dat het nog erger is.

Fred – Erger?

Janine – Jij bent zelf ook geadopteerd.

Fred – Wat?

Janine – Ik heb het nooit durven vertellen.

Fred – Als dit een grap is, is hij niet grappig. Zeker niet vandaag.

Janine – Denk je dat ik hierover zou liegen?

Fred – Maar waarom? Waarom heb je dat nooit gezegd?

Janine – Ik wilde dat je een normaal leven had.

Fred – Dat is goed gelukt... En wie zijn dan mijn echte ouders?

Janine – Dat is juist een van de redenen waarom ik het nooit heb verteld.

Fred – Op dit punt kan ik werkelijk alles aan.

Janine – Ik heb je als baby gevonden, achtergelaten op een bankje op station Haarlem.

Fred – Op een station?

Janine – Ja, normaal laten mensen daar koffers achter, geen baby's.

Fred – En dan bel je de politie. Je loopt niet met die koffer onder je arm naar huis.

Janine – Ik kon geen kinderen krijgen. Dus ben ik met de baby weggegaan.

Fred – Maar haar moeder moet dat gemerkt hebben. Ze is vast teruggekomen om haar baby te zoeken.

Janine – Misschien.

Fred – En jij bent niet naar de politie gegaan.

Janine – Nee.

Fred – Dat lijkt toch verdacht veel op ontvoering.

Janine – Daarom heb ik het je nooit verteld. Ik heb gedaan alsof je mijn eigen kind was en je bij de burgerlijke stand aangegeven als mijn dochter. Vader onbekend.

Fred – Daarover heb je tenminste niet gelogen.

Wendy komt terug, behoorlijk dronken.

Wendy – Ik heb meteen even het huis bekeken. Het lijkt me prima geschikt voor een kind, zelfs voor een puber. Maar wat kijken jullie ernstig. Alles goed?

Fred – Ja hoor. Alles goed.

Alex en Chris komen terug. Alex draagt nu de overall en Chris de kleren van Alex.

Chris – Zo, de lekkage is verholpen.

Fred, Janine en Wendy kijken hen verbijsterd aan.

Fred – Eh... dank u. Wat ben ik u verschuldigd?

Chris – Voor de reparatie niets. Over de rest hebben we het later wel.

Fred – Laat me u dan op z'n minst nog iets te drinken aanbieden.

Chris – Ik laat jullie wel even als gezin alleen.

Alex – U hebt vast andere klanten die op u wachten.

Chris – Ach, tien minuten meer of minder maakt ook niet uit.

Fred – Maar geen alcohol, hè. Straks rijdt u nog een kind omver.

Chris – O ja, natuurlijk. Dat ongeluk.

Fred schenkt Chris ananassap in. Wendy kijkt verward van Alex naar Chris en terug.

Wendy – Ik ben net als uw moeder, geloof ik. Mijn ogen laten me in de steek. Ik weet niet meer wie wie is. Misschien moet ik ook eens naar de oogarts.

Fred geeft Chris haar glas.

Fred – Alstublieft. Biologisch.

Chris – Dank u.

Fred – Ík moet u bedanken. Voor alles wat u voor ons hebt gedaan.

Alex – Wendy, kunnen we u nog iets inschenken?

Wendy – Dan maar ananassap. Ik moet echt stoppen met drinken... U gaat lachen, maar daarnet dacht ik dat mevrouw de overall droeg en u...

Alex schenkt Wendy ananassap in. Ze drinkt het in één teug leeg.

Janine – Gaat het beter?

Wendy – Veel beter. En ik weet niet... Ik voel me zo op mijn gemak bij jullie. Bijna alsof ik familie ben.

Fred – Dat heb ik u trouwens nog niet gevraagd, Wendy. Hebt u zelf kinderen?

Wendy – Nee.

Alex – Ik krijg de indruk dat dat een gevoelig onderwerp is.

Chris – Misschien bent u juist daarom dit werk gaan doen. Om mensen die zelf geen kinderen kunnen krijgen te helpen adopteren.

Wendy – Ja...

Fred – Vergeef me de vraag, maar... u had toch zelf ook kunnen adopteren?

Wendy – Natuurlijk, maar... het ligt ingewikkeld.

Wendy staat op het punt te huilen. Iedereen voelt zich ongemakkelijk.

Janine – Misschien lucht het op als u vertelt wat u dwarszit, Wendy.

Wendy – Ik wil u niet lastigvallen met mijn privéproblemen.

Fred – U zei het zelf: we zijn bijna familie.

Wendy – Goed dan... Ongeveer dertig jaar geleden heb ik een dochtertje gekregen.

Alex – Ik begrijp het... En zij leeft niet meer, neem ik aan.

Wendy – Jawel... denk ik. Tenminste, dat hoop ik.

Fred – Maar u weet het niet?

Wendy – Ik was toen heel jong. Totaal niet klaar voor een kind. Ik ben alleen bevallen, met hulp van een vriendin.

Alex – Wat verschrikkelijk.

Janine – En daarna?

Wendy – Een paar dagen later nam ik de trein om de baby naar een oppasgezin te brengen. Met het leven dat ik toen leidde kon ik haar niet bij me houden.

Alex – Nachtwerk, zeker.

Wendy – Zo kun je het noemen. Ik werkte in een stripclub op De Wallen. De Rode Lantaarn.

Chris – O ja... Volgens mij bestaat die nog steeds.

Wendy – Een collega die in dezelfde situatie zat had me een oppas aangeraden, in Haarlem.

Janine – Haarlem?

Wendy – Ja, kent u het?

Janine – Ik heb daar een paar jaar lesgegeven, op een katholieke middelbare school.

Fred – En toen?

Wendy – Toen ik aankwam regende het.

Janine – Dat herinner ik me heel goed.

Fred – Mam, waar heb jij het nou over?

Janine – Sorry.

Wendy – Ik liet mijn baby een paar minuten alleen op een bankje op station Haarlem, terwijl ik buiten een taxi probeerde te vinden.

Janine – En toen u terugkwam was de baby weg.

Wendy – Ik ben er nooit overheen gekomen.

Chris – Dat kan ik me voorstellen.

Janine – Het spijt me verschrikkelijk.

Wendy – Nadat ik mijn baby kwijt was, heb ik alles gedaan om uit die wereld van drugs en prostitutie weg te komen.

Chris – Nou, dit begint wel heel erg op een familiefuilleton te lijken.

Wendy – Ja... Daarom ben ik ook dit werk gaan doen. Om iets goed te maken, denk ik.

Janine – En ik ben juist gestopt met lesgeven op die katholieke school en naar het openbaar onderwijs gegaan. Ook om voor mijn zonden te boeten.

Wendy – Ik dacht dat ik het met de jaren zou vergeten. Maar de last werd alleen maar zwaarder. Ik besloot me uit de wereld terug te trekken.

Chris – Zelfmoord plegen?

Wendy – Daar heb ik helaas de moed niet voor. En de Kerk is er ook niet erg enthousiast over.

Chris – Ja... Ze hebben zelf genoeg schandalen gehad, maar over abortus en euthanasie willen ze ons nog altijd de les lezen.

Wendy – Ik trek me terug in een klooster.

Alex – Maar kom op... Het was niet uw schuld.

Chris – Nou ja, een beetje wel, maar goed.

Wendy – Moge God me vergeven.

Ze barst in tranen uit.

Wendy – Excuseer me. Ik moet me even opfrissen.

Ze gaat weg.

Fred – Dit kan niet waar zijn... Is zij het?

Alex – Zij? Wat bedoel je?

Fred – Heb je het nog steeds niet door? Wendy is mijn moeder.

Alex – Wat nu weer? Ik heb niet één aflevering gemist, maar een heel seizoen. Ik begrijp hier helemaal niets meer van.

Chris – We hadden nooit aan dit toneelstukje moeten beginnen. Volgens mij worden we allemaal gek.

Janine – Nee, helaas heeft ze gelijk.

Fred – Mijn moeder heeft net bekend dat ze niet mijn biologische moeder is. Ze heeft me op een stationsbankje gevonden.

Chris – Goed, Wendy liet een baby achter op een stationsbankje. U bent op een stationsbankje gevonden. Dat bewijst nog niet dat het hetzelfde bankje was.

Alex – Er worden vast elk jaar wel baby's op stations achtergelaten.

Chris – Minder vaak dan koffers, maar toch.

Alex – Op welk station vond u die baby?

Janine – Station Haarlem.

Alex – O... Dan worden het wel erg veel toevalligheden.

Fred – We moeten het haar vertellen. We hebben geen keus.

Chris – Een kind zo kwijtraken... Dat moet een enorm trauma zijn geweest.

Janine – Ze wil de rest van haar leven in een klooster doorbrengen. Dat kunnen we toch niet laten gebeuren.

Alex – Maar u vindt een baby op een bankje en neemt haar gewoon mee?

Chris – Zelfs een achtergelaten koffer breng je naar de gevonden voorwerpen.

Janine – Ik was net als jullie. Ik wilde een kind en kon er geen krijgen. En jullie weten zelf hoe moeilijk adoptie kan zijn.

Fred – Ze is mijn biologische moeder. Ik kan niet doen alsof ik dit niet weet.

Janine – Ik blijf altijd je moeder, lieverd. Ik heb je opgevoed, toch?

Fred – Maar waarom moest je dit juist vandaag vertellen?

Wendy komt terug.

Wendy – Excuseer me. Ik had jullie hier niet mee moeten belasten. Het gaat jullie eigenlijk niets aan.

Fred – Dat is niet waar... (*Iedereen kijkt haar aan.*) Ik bedoel: wie zou zich niet betrokken voelen bij zo'n aangrijpend verhaal?

Wendy – Dank jullie wel voor de steun. Ik had dit nog nooit aan iemand verteld. Maar vanaf het moment dat ik u ontmoette voelde ik om de een of andere reden dat ik u kon vertrouwen.

Fred – Dat kunt u ook.

Wendy – Zelfs al probeerde u me de loodgieter als uw vrouw te verkopen.

Fred – Dus u had het door.

Alex – Schuldig.

Fred – Ik ook.

Chris – En... had u het meteen door? Ik ben geen actrice, maar ik hoopte toch dat ik langer dan vijf minuten geloofwaardig kon zijn.

Wendy – In het begin trapte ik erin. Pas toen jullie van kleren wisselden...

Alex – Ja... We waren iets te zelfverzekerd.

Chris – We raakten zo in ons eigen spel verstrikt dat we onszelf verraadden.

Wendy – Dus u bent wél die loodgieter die bij mij thuis is geweest en er een zootje van heeft gemaakt?

Chris – Sorry. Ik had het razend druk, maar ik kom terug om het goed te maken. Gratis natuurlijk.

Fred – Sorry dat we dit toneelstuk hebben opgevoerd. Maar het bewijst in elk geval hoe gemotiveerd we zijn. Ik zou alles doen voor een kind.

Wendy – Dat begrijp ik. Ik ook.

Fred – Het spijt me echt.

Wendy – Mijn dochter zou nu ongeveer uw leeftijd hebben. En ik weet niet eens of ze nog leeft.

Fred – Ze leeft. Dat kan ik u verzekeren.

Wendy – Dank u, maar hoe kunt u daar zo zeker van zijn?

Een stilte.

Fred – Omdat ik het ben.

Wendy is totaal geschokt.

Wendy – U?

Janine – Ik moest mijn geweten ook eindelijk ontlasten. Ik heb dat kind meegenomen dat u even alleen op station Haarlem had achtergelaten.

Wendy – Maar... hoe...?

Janine – Het was augustus.

Wendy – Ja. De drieëntwintigste.

Janine – Ik zag die baby. Ik kon zelf geen kinderen krijgen. Ik dacht niet na en nam haar mee. Ze was nog maar een paar dagen oud. Ik heb haar bij de burgerlijke stand aangegeven alsof ze van mij was.

Wendy – Ze was drie dagen oud. Geboren op 21 augustus.

Alex – Dan ben je dus geen maagd, maar leeuw. Dat verklaart een hoop.

Chris – Maar dit is afschuwelijk. Ze heeft uw kind gestolen.

Janine – Ik ben de enige schuldige. Doe wat u moet doen. Doe aangifte als dat u oplucht. U hoort niet in een klooster, ik hoor in de gevangenis.

Wendy – Nee, ik doe geen aangifte. Eigenlijk zou ik u moeten bedanken.

Chris – Bedanken? Waarvoor dan?

Wendy – Om eerlijk te zijn ben ik net zo schuldig als u.

Fred – Hoezo?

Wendy – Ik heb die baby niet alleen maar... vergeten. Volgens mij was het onbewust een vorm van afstand doen.

Janine – Daarom hebt u haar verdwijning toen niet gemeld.

Wendy – Toen ik terugkwam en de baby weg was, voelde ik opluchting. Ik zag het als een teken van het lot. Ik hield mezelf voor dat een goed mens haar had meegenomen. Iemand die haar liefde en een goed leven kon geven.

Chris – In zekere zin hebt u gelijk gekregen.

Wendy – Pas jaren later wilde ik je terugvinden. Maar hoe? Ik was alleen bevallen. Je stond nergens officieel geregistreerd.

Janine – Maar u had haar vast wel een naam gegeven.

Wendy – Ja... Maria-Theresia.

Chris – Wat erg.

Alex – Zeker. Stel je voor... dan had je Maria-Theresia geheten.

Fred – Ik vraag me af of ik het onbewust altijd heb geweten.

Alex – Dat je Maria-Theresia heette?

Fred – Dat ik geadopteerd was! Misschien komt mijn verlangen om zelf te adopteren wel uit die verborgen wond.

Chris – Om dan meteen een jihadist te adopteren is wel een flinke stap.

Fred – En mijn vader dan?

Wendy – Je vader... Dat is ingewikkeld.

Janine – Na alles wat we nu al hebben gehoord: hoe ingewikkeld?

Wendy – Zoals ik zei, mijn leven was toen nogal ingewikkeld. Dus je vader kan een heleboel mensen zijn.

Chris – Maar u hebt vast een idee.

Wendy – Ja.

Fred – En?

Wendy – Het zou me niet verbazen als je vader een van de spelers was van een ploeg die na wedstrijden geregeld de derde helft kwam vieren in de club waar ik werkte.

Chris – Een ploeg? Welke ploeg?

Wendy – FC Volendam.

Janine – Daarom lag er dus een baby in een shirt van FC Volendam toen ik haar vond.

Wendy – Ik wilde tenminste een aanwijzing over haar afkomst achterlaten.

Fred – Maar als u zegt dat mijn vader een van de spelers was...?

Wendy – Als ze in Amsterdam speelden, kwam vaak de halve selectie daarna naar die club op de Wallen. En als ze gewonnen hadden, geloof me, bleven er maar weinig spelers op de reservebank zitten.

Fred – Dus mijn vader is... een heel voetbalelftal?

Wendy – Dat is ook een beetje waarom ik je op dat bankje op station Haarlem heb achtergelaten.

Chris – Ja, dit begint toch behoorlijk op afstand doen te lijken.

Janine – Gek genoeg lucht dat me ergens op.

Wendy – Maar ik ben je nooit vergeten. Echt niet.

Fred – Dat geloof ik.

Wendy – Denk je dat je me ooit kunt vergeven?

Fred – Dat heb ik al gedaan.

Ze omhelzen elkaar.

Chris – Dan is het uiteindelijk toch: eind goed, al goed.

Alex – Bijna. Ik heb nog steeds een kind aangereden en weet niet of hij het redt.

Wendy – Denkt u dat de jongen die u hebt aangereden dezelfde is die ik jullie wilde voorstellen voor adoptie?

Alex – Geen idee. Op dit punt verbaast niets me meer. Hebt u nieuws?

Wendy – Nog niet, helaas.

Janine – U ziet er ineens weer heel aangedaan uit.

Wendy – Ik moet nog iets bekennen.

Chris – Het wordt echt een complete soap.

Wendy – Dat ik zo graag wilde dat juist dit kind geadopteerd werd, komt doordat ik iets van zijn geschiedenis weet.

Chris – Ik vrees het ergste.

Wendy – De vrouw die hem heeft opgevoed zou hem vlak voor haar dood hebben verteld dat zijn grootvader voetballer was bij een ploeg uit Volendam.

Fred – En u dacht dat die jongen uw kleinzoon was.

Wendy – Dat blijkt kennelijk niet zo te zijn, maar hij zou wel een kleinzoon kunnen zijn van een van mijn collega's uit die tijd.

Alex – Die haar kind dan op precies dezelfde manier heeft achtergelaten. In een shirt van FC Volendam.

Janine (*tegen Fred*) – Dus jij zou familie kunnen zijn van die jongen die je wilt adopteren.

Alex – Nu raak ik de draad echt kwijt.

Janine – Als jouw vader ook de grootvader van dat kind is.

Chris – Het blijft allemaal nogal hypothetisch. Een elftal heeft elf spelers.

Alex – En dan heb je de wissels nog.

Een stilte.

Fred – Eerst moeten we nog weten of de jongen die jij hebt aangereden echt dezelfde is als degene die uit dat kinderhuis is weggelopen.

Janine – Hoe heet dat kind eigenlijk? Ik bedoel, degene die jullie misschien adopteren.

Alex – Gek, daar hebben we niet eens naar gevraagd.

Chris – Nou? Jeroen? Kevin? Mohammed?

Wendy – Shlomo. Hij heet Shlomo.

Janine – Shlomo?

Fred – En ik neem aan dat je dat niet meer kunt veranderen.

Chris – Niet als hij al tien is.

Alex – Of ouder.

Wendy – Waar was dat ongeluk precies?

Alex – Net van de A10 af, bij de Gooiseweg.

Wendy – Daar is Shlomo inderdaad aangereden.

Fred – Dan was hij het dus.

Alex – Blijkbaar.

Fred – Wij willen een kind adopteren en jij rijdt hem meteen omver.

Alex – Ik wist toch niet dat hij het was!

Chris – Als hij het had geweten, had hij vast liever iemand anders aangereden.

Fred – Volgens mij deed hij het expres.

Chris – Dit wordt wel heel ongeloofwaardig.

Alex – Ja... Het lijkt wel een film van Almodóvar.

Chris – Als dit een toneelstuk was, zou je zeggen dat de schrijver overdrijft.

Janine – Het is inderdaad wel heel veel toeval.

Fred – Ze zeggen toch: toeval bestaat niet, er zijn alleen ontmoetingen.

Chris – Dus volgens u had die jongen vandaag blijkbaar een afspraak om door zijn toekomstige adoptievader te worden aangereden?

Alex – Als ik hem niet had aangereden, was ik op tijd geweest. Dan hadden we dit hele toneelstuk niet hoeven opvoeren, waren al die complicaties er niet geweest en hadden Wendy en Janine hun geheimen nooit verteld.

Wendy's telefoon gaat.

Wendy – Ik moet opnemen. Het zal over Shlomo gaan. *(Ze neemt op.)* Ja...?

Alex – Shlomo... Ik weet niet of ik daaraan ga wennen. Heeft hij geen roepnaam?

Fred – Wat is in hemelsnaam een roepnaam voor Shlomo?

Chris – Momo?

Wendy – Goed... dank u. *(Ze bergt haar telefoon op.)* Het gaat goed. Hij is buiten levensgevaar.

Alex – Oef. Gelukkig. Ik zou mezelf nooit vergeven als ik de dood van een kind op mijn geweten had.

Stilte.

Wendy – Nu is het aan jullie om te beslissen of jullie met deze adoptie door willen gaan.

Alex – Ik geef toe dat ik aanvankelijk totaal niet enthousiast was over het idee van adoptie.

Fred – Omdat je geen kind wilt?

Alex – Ja. En ook...

Chris – Omdat hij u bedroog met de loodgieter.

Fred – Ik begrijp het. *(Tegen Chris.)* En ik neem aan dat u helemaal geen drie kinderen hebt.

Chris – Jawel. Maar dat was vroeger. Voor mijn scheiding... en mijn verandering van richting.

Fred – Van beroepsrichting bedoelt u.

Chris – Dat ook, ja.

Alex – Het spijt me echt.

Chris – Maak u geen zorgen. Het stelde niets voor. Een verhaal zonder vervolg.

Alex – Wat er vandaag is gebeurd heeft me aan het denken gezet, Fred. Ik heb begrepen hoe belangrijk dit kind voor jou is.

Janine – Zeker nu we weten dat hij misschien al een beetje familie is. En u trouwens ook, Wendy.

Alex – Dus als je me kunt vergeven... Laten we het lot zijn gang laten gaan. Als dit voor jou belangrijk is, wil ik dit avontuur met je aangaan.

Wendy – Ook als hij ouder dan tien is, Shlomo heet en in Syrië in een kamp met jihadisten is opgegroeid?

Alex – Het kan erger.

Chris – O ja? Wat dan bijvoorbeeld?

Alex – Geen idee. Maar ik weet zeker dat het erger kan.

Janine – Toch vreemd... Hoe zijn de ouders van een kind dat Shlomo heet eigenlijk in een jihadistisch kamp in Syrië terechtgekomen?

Wendy – Dat is weer een ander verhaal. Misschien vertel ik dat ooit nog eens.

Chris – Dat zou ik eerlijk gezegd graag horen.

Alex – Het belangrijkste is dat hij misschien een neef van jou is. Of zoiets.

Fred – En als je maar ver genoeg teruggaat, zijn Jeroen, Mohammed en Shlomo uiteindelijk allemaal familie van elkaar, toch?

Chris – Dan laat ik jullie nu maar... met de familie.

Fred houdt haar bij de arm tegen, met een teder gebaar.

Fred – Wacht... *(Ze lijken allebei even van hun stuk.)* Wat er ook gebeurt, ik zal niet vergeten wat u voor mij hebt gedaan.

Alex voelt de emotionele lading tussen de twee vrouwen en meent te moeten ingrijpen.

Alex – Je bedoelt voor ons.

Fred – Wilt u zijn peetmoeder worden?

Chris – Peetmoeder van een bebaarde kleine delinquent die een scooter steelt om uit een katholiek kinderhuis weg te lopen? Dat was altijd al mijn droom.

Alex – Als we hem tenminste mogen adopteren.

Wendy – Ik zal in mijn gezinsrapport uiteraard een positief advies geven.

Janine – Anders wil toch niemand dat jochie hebben.

Fred – Dank u.

Wendy – Ik word tegelijk moeder en grootmoeder.

Fred – En ik word de dochter van zo ongeveer een compleet voetbalelftal uit Volendam én de moeder van kleine Shlomo.

Alex – We noemen hem gewoon Momo. Dat past overal bij.

Chris – Nu kunnen we het echt zeggen.

Allen – Eind goed, al goed!

Janine – Alleen heb ik door dit alles mijn afspraak bij de oogarts nu echt gemist.

Donker.

Einde

De auteur

Jean-Pierre Martinez werd in 1955 geboren in Auvers-sur-Oise. Hij stond aanvankelijk op het podium als drummer in verschillende rockbands en werd daarna semioloog in de reclamewereld. Vervolgens werkte hij als scenarioschrijver voor televisie en keerde hij als toneelschrijver terug naar het theater. Hij schreef ongeveer honderd scenario's voor televisie en meer dan honderdtien komedies voor het toneel, waarvan sommige inmiddels klassiekers zijn geworden, zoals *Vrijdag de 13e* en *Strip Poker*.

Tegenwoordig behoort hij tot de meest gespeelde hedendaagse auteurs in Frankrijk en in Franstalige landen. Verschillende van zijn stukken, vertaald in het Spaans en het Engels, worden bovendien regelmatig opgevoerd in de Verenigde Staten en Latijns-Amerika.

Amateur- en professionele theatergezelschappen die op zoek zijn naar toneelstukken om op te voeren, kunnen de toneelstukken van Jean-Pierre Martinez gratis downloaden van zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Voor iedere openbare opvoering blijft voorafgaande toestemming van de SACD vereist (zie pagina 3: *Opvoeringsrechten*).

Alle toneelstukken van Jean-Pierre Martinez kunnen gratis worden gedownload
op zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Deze tekst is beschermd door de wetten inzake intellectuele eigendom.

**Elke ongeoorloofde reproductie of namaak kan worden bestraft met een boete tot
300.000 euro en drie jaar gevangenisstraf.**

Avignon - September 2026

© La Comédiathèque - 978-2-38602-449-8